

alle følger af tidligere Forbrydelser. Jeg erkender dette. Men derefter komme Bettinger, som ogsaa jeg finder i højeste Grad besynderlige. Naar der siges, at den eller den Mand, efter Kommunalbestyrelsens eller Amtmandens eller Indenrigsministerens Mening har ført et uordentligt eller ødfelt Levned, hvem er det da, de sætte til at bedømme, hvad der er uordentligt eller ødfelt Levned? Jeg ser ikke, at der i Kommunalloven er nogen Bestemmelse om, at de høje Fredsdommere over dette Lovforslags Anvendelse ikke ere valgbare til Kommunalbestyrelsen, naar de selv have ført et ødfelt og uordentligt Levned, det berøver dem ikke deres Valgbarhed, og naar nu Mænd sidde der, som ikke have været forpligtede til at have saa høje moralske Begreber eller overfor sig selv saa skarp en Stelmen mellem, hvad der er uordentligt eller ødfelt, og skulle dømme over deres Medborgere, naar denne Lov kommer til Anvendelse, saa forekommer det mig, at de Herrer maa undse sig ved saaledes at stille dem med Hartkornet op som Formyndere og Dommere over deres Forhold, som maaske have ført deres Liv langt smukkere, tarveligere, sparsommeligere, flittigere end nogen af dem, der sidde i Kommunalbestyrelsen, stille dem op som dem, der skulle bedømme, hvorvidt de andre kunne faa en Almisse eller ikke. Med dette Ord Almisse er Lovforslaget netop betegnet. Det er et Forslag om Almisse, der ikke skal regnes til Betleri eller Vøsgængerer eller Fattighjælp. Det er ikke en Lov om Alderdomsforsørgelse, det er et Forslag om Tilladeligheden af Almisse givet af Kommunalbestyrelsen til fattige, som ere moralske i den mulig umoralste Kommunalbestyrelses Fler-tals Dne. Det ærede Medlem fra Maribo (S. Larsen) har ogsaa Ret i, at den Bestemmelse, at der i, at de have givet deres Guds bort til Fordel for andre, skal ligge en Hindring for at faa Understøttelsen, kan ofte træffe at være en aldeles urimelig Bestemmelse, idet det jo endog skal være en absolut Hindring for at komme i Betragtning. Gamle og svage kunne Folk jo ofte blive, før de blive 60 Aar, de kunne ikke selv passe deres lille Bedrift og ere gaede ud af den paa Tro og Love mod en Afstået af Sønnen eller Sviger sønnen, der har de fornødne legemlige Kræfter til at drive den lille Ejendom, og han opfylder sine Forpligtelser, Moderen og Faderen skulle være hos ham, spise ved hans Bord og i største Tarvelighed dele Livet med ham. Smidlertid indtræffer der noget for dem, der skulle opfyldte denne Kontrakt, som ofte paa Tro og Love er mundtlig, der river dem fra det

hele aldeles uden Skyld og Brøde fra nogens Side, og saa staa disse gamle der, som kun have gjort, hvad der bør gøres, thi de gamle bør træde tilbage og lade de yngre komme til, ellers vilde mange Bedrifter forfalde. Men saa ere de aldeles udelukkede fra Lovens Goder, og Kommunalbestyrelserne ere positivt udelukkede fra at tage dem i Betragtning. Komme vi saa til § 2^c, blive Bettingelserne endnu værre. Jeg har gjort opmærksom paa det absolut jærnhaarde og aldeles utilbørlige i Begrænsningen af denne Almisselov, at den ikke kan og maa finde Anvendelse paa de hæderlige gamle, der have været nødt til en enkelt Gang at ty til Fattigvæsenet, s. Eks. i Mellemrummet fra det 50de til 60de Aar, eller nu have maattet ty til Fattigvæsenets Omjorg, naar denne Lov udkommer. Hvor mange, jeg siger ligesom frem udmærkede, Mænd og Kvinder ville ikke herigennem skydes ud fra at komme med i denne Almisselov? Man skyder dem jærnhaardt ud paa samme Tid, som man dog er villig til at bøje sig for Vresopretningsloven lige overfor virkelige Forbrydere. Og saa hedder det, at de have „modtaget“ Fattighjælp, men der staa ikke noget om, at det at have modtaget Fattighjælp i de sidste 10 Aar dog kan formildes derved, at den er refunderet eller eftergivet, det sige de Herrer ikke. Altsaa som Forslaget lyder, gælder Bestemmelsen, som staa i Lovens absolut, selv om de i Løbet af de 10 Aar kun have modtaget nogen Hjælp til Læge eller Medicin eller i et enkelt Tilfælde Fattighjælp, som de endog saa have faaet tilbagebetalt eller eftergivet. Bestemmelsen gælder, naar Fattighjælp er modtaget, saa kunne de ikke komme ind under Almisseloven. „Elsker er“, hedder det videre, „funden skyldig i Vøsgængerer eller Betleri“ i Løbet af 10 Aar! Leve de Herrer da ikke saa længe i Kjøbenhavn s. Eks., at de se, hvilken umaadelig Elendighed her er til Stede i arbejdsløse Vintre? Høre de ikke, at det med Sandhed siges, at mange af dem, der blot bede om lidt for mulig at friste Livet, saa at de ikke i Fortvivlelse skulle ende deres Dage ved Selvmord, lide under, at Understøttelsesforeningerne her ere saaledes indrettede, at de ikke hde til dem, der ikke ere forsørgelsesberettigede her i Kjøbenhavn? Og ville de udelukke alle dem, der fylde vore Tvangsarbejdshuse, fordi de tilfældig ere grebne i at have bedt om lidt Mad eller om en 25 Ore eller slikt ved en anden Mand's Dør — overordentlig sikkelige Mennesker, som kun gøre det af Nød og Trang, og som bagefter leve i dyb Elendighed baade sjælelig og legemlig paa Grund af Lovens følger deraf?